

MEDLEMSBLAD

För Levälä Släktförening
Levälän Sukuseuran Jäsenlehti

ISSN 0359-877

No 32

Maj 2010

Ansvarig utgivare: Jan-Erik Levlin Flygkaptensgränd 4F 00200 Helsingfors 09-679 439 040-5116049 jan-erik.levlin@iki.fi	Sekreterare Christer Levlin Fullmånen 1A8 02210 Esbo 09-8031973 040-5577908 christer.levlin@wippies.fi	Huvudredaktör Henrik Romar Rådmangränd 3A15 68620 Jakobstad 06-7233 773 050-358 2939 henrik.romar@multi.fi
--	--	--

Ordförandens spalt.

12.02.2010

Det känns som om det vore endast några veckor sedan jag skrev senaste Ordförandens spalt. Men så är det; ett år igen föflutit sedan senaste nummer av Medlemsbladet. Åren går allt snabbare och blir tydligen allt kortare med tiden.

Pär-Eriks bortgång för ett år sedan understryker starkt behovet av att finna någon som på ett övergripande sätt kunde ta hand om fortsättningen av hans arbete. Jag vill därför upprepa mitt anrop från fjol, dvs *vi skulle verkligen behöva någon som inte endast skulle slutföra Pär-Eriks arbete utan som också med hjälp av modern teknik kunde ta hand om upprätthållandet och den kontinuerliga uppdateringen av den stora databank som det existerande släktutredningsmaterialet utgör*. Om du tycker att du kunde göra en insats här (eller vet någon som kunde vara intresserad) så tag kontakt med mig, Henrik Romar eller Christer Levlin (se adresserna på Medlemsbladets första sida).

Helt ställda är vi dock inte i denna fråga. Christina Nordback från Hangö har renskrivit och bearbetat det opublicerade

Puheenjohtajan palsta.

11.2.2010

Tuntuu kuin olisi vain muutama viikko siitä kun edellisen kerran kirjoitin Puheenjohtajan palstan. Mutta niin se vain on; taas on vuosi kulunut viime Jäsenlehden ilmestymisestä. Vuodet ilmeisesti lyhenevät ja kuluvat yhä nopeammin ajan kanssa.

Pär-Erikin poismeno runsas vuosi sitten korostaa tarvetta löytää jonkun, joka kokonaisvaltaisesti voisi jatkaa hänen työtään. Siksi haluan toistaa viime vuotisen pyyntöni: *Tarvitsemme kipeästi jonkun, joka ei ainoastaan voisi saattaa Pär-Erikin työn valmiiksi vaan myös nykyaikaisen tekniikan avulla voisi huolehtia sukuselvitysaineiston muodostaman laajan tietopankin ylläpidosta ja jatkuvasta päivityksestä*. Jos tällainen tehtävä sinua kiinnostaa (tai tiedät jonkun, joka voisi olla kiinnostunut) niin ota yhteyttä minuun, Henrik Romariin tai Christer Levliniin (yhteystiedot lehtemme etusivulla).

Täysin pulassa tässä asiassa emme kuitenkaan ole. Christina Nordback Hangossa on käsitelly ja kirjoittanut puhtaaksi Pär-Erikin jälkeensä jättämän Bärsin sukuhaaraa koskevan

material om Bårs-släkten, som Pär-Erik lämnade efter sig. Under vinterns lopp har hon sänt ut brev till släktgrenens medlemmar med en önskan om uppdatering av de uppgifter hon hittat via Pär-Eriks material. Då detta är klart kommer hon att sammanställa en ny släktbok om K-linjen. Hon vill dock inte åta sig ett bredare uppdrag beträffande släktforskningen.

Släktföreningens medlemsantal har de senaste åren sakta sjunkit, men tycks nu ha stabiliserat sig på nivån ca 450 medlemmar. Den långsamma nedgången i medlemsantalet beror säkert på att gamla går bort och att unga inte kommer in i samma utsträckning. Min fråga till Dig, äldre medlem, är att har Du sett till att Dina barn och barnbarn med familjer skrivs in i föreningen? Om inte så gör det!

En släktförening är ju i främsta rummet ett kontaktnät för personer med gemensamma rötter. Kring rötterna finns dock också myllan, dvs miljön där våra förfäder har vuxit upp och levt sitt liv. I Medlemsbladet vill vi därför gärna ta med korta notiser om intressanta händelser med anknytning till Nykarlebynejdens och därmed även vår släkts historia. I detta nummer ingår en beskrivning av den stora bankkraschen i Nykarleby år 1913, en snutt om jägarrörelsen och hur soldater hemvändande från kriget 1944 kände det. Berätta gärna om händelser som Du tycker att skulle vara intressanta att belysa i detta sammanhang så kan vi ta med dem i ett följande nummer av Medlemsbladet.

Föreningens årsmöte hålls i år lördagen den 8 maj 2010. Styrelsen hoppas verkligen att så många som möjligt ställer upp för att diskutera föreningens framtida verksamhet, inte minst den framtida släktforskningen.

Jan-Erik Levlin

julkaisemattoman aineiston. Talven kuluessa hän on myös kirjeitse kerännyt täydentäviä tietoja ko sukuhaaran jäseniltä, joiden nimet hän on Pär-Erikin aineistosta löytänyt. Tämän jälkeen hän kokoaa uuden kirjan K-linjasta. Hän ei kuitenkaan halua ottaa laajempaa vastuuta sukutukimuksestamme.

Sukuseuramme jäsenmäärä on viime vuosina hiljalleen laskenut, mutta näyttää nyt vakiintuneen n. 450 jäsenen tasolle. Jäsenmäärän vähittäinen lasku johtunee paljolti siitä että vanhemmat jäsenet poistuvat joukostamme ja että nuoremmat eivät samassa määrin tule mukaan. Siksi kysynkin Sinulta, Sukuseuramme vanhempi jäsen, oletko huolehtinut siitä, että lapsesi ja lapsenlapsesi perheineen ovat seuramme jäseniä? Ellet, niin tee se!

Sukuseura on ensisijaisesti yhteisten juurien omaavien ihmisten yhdysside, kontaktiverkko. Juurten ympäri on kuitenkin aina multaa, siis ympäristö jossa esi-isämme ovat kasvaneet ja elämänsä eläneet. Siksi haluammekin julkaista Jäsenlehdessä myös pieniä juttuja, jotka kuvaavat Uudenkaarlebyn seudun historillisia tapahtumia ja siten myös koskettavat sukumme historiaa. Tässä numerossa meillä on mm. artikkeli vuoden 1913 pankkiskandaalista, jääkäri-liikkeeseen liittyvä juttu sekä pieni juttu sodasta syksyllä 1944 palaavien sotilaitten tuntemuksista. Jos Sinulla on mielessä tapahtumia, jotka saattaisivat tässä yhteydessä olla kiinnostavia niin ota yhteyttä.

Seuran vuosikokous pidetään lauantaina 8. toukokuuta 2010. Hallitus toivoo mahdollisimman monen jäsenen tulevan mukaan keskustelemaan seuran tulevasta toiminnasta.

Jan-Erik Levlin

Jan-Erik Levlin

Bankkraschen i Nykarleby

Hade någon trott att bankbedrägerier, förfalskningar, lurande av godtrogna medborgare osv är något som hör endast stora världen och dess finanskretsar till så har han nog trott fel. T.o.m. lilla Nykarleby upplevde för c. 100 år sedan sin egen bankskandal, som måste ha varit en mycket uppseendeväckande sak på den tid det begav sig. Händelseförloppet har noggrant beskrivits av Erik Barck i Nykarleby stads historia, Del III, sid 302-323 samt även återgivits på nätet på www.nykarlebyvyer.nu. I det följande ges en kort sammanfattning av den ifrågakvarande texten.

Grundandet av Nykarleby Aktiebank

Den på 1800-talet växande och relativt livliga penningströmmen på den österbottniska landsbygden, vilken troligen till en avsevärd del bestod av Ammerikapengar, hade också uppmärksammats av finanskretsarna i södra Finland. Mot slutet av 1890-talet fann Jordbruks- och Industri Banken i Finland (Maanviljelyspankki) tiden mogen att inskrida. Avsikten var då att ”i de rika svenska kustsocknarna i trakten av Vasa uppsamla allmogens sparkapital för att genom förmedling av Maanviljelyspankki göra detsamma fruktbarande i södra Finland” (ÖP 17.10.24, red. E. Hedström). En preliminär aktieteckning företogs och den visade ganska gynnsamma resultat.

Hösten 1898 påbörjades planeringen av Nykarleby Aktiebank och ett år senare, den 9 september 1899 öppnades banken i Nykarleby. Detta meddelades allmänheten genom en stor 4-spaltig annons i Österbottniska Posten och den upprepades i varje nummer av tidningen fram till årsskiftet. På detta sätt lyckades man samla ett stort antal sparare. En

bidragande orsak var att banken betalade en högre ränta än konkurrenten Wasa Aktiebank.

Banken samlade också in pengar från trakten genom aktie-emissioner. Intresset för dessa var tydligen mycket stort bland lokalbefolkningen. Speciellt Munsala- och Jeppoborna tycks ha haft ett stort förtroende för banken.

Till VD för den nya banken utsåg Jordbruksbanken en ung man från Helsingfors, Georg Lönneström, då endast 24 år gammal. Han var tydligen en charmerande person, som kunde ta folk. Han föreföll också att vara mycket flitig eftersom han själv skötte all bokföring och alla penningaffärer. Det skulle dock visa sig att han i själva verket var en ansvarslös och slarvig person.

Kraschen

Allt gick bra, pengarna strömmade in och banskådan som han borde ha gjort; man hittade stora mängder utländska pengar, andra bankers förfallna växlar och checker etc undanstoppade i skåp, kappsäckar osv utan någon som helst ordning eller handhavande. För att dölja allt detta hade Lönneström förfalskat bankens bokföring på ett mycket grovt sätt. Allt detta var givetvis också förklaringen till hans flit, han kunde ju inte släppa in någon annan att rota i bankens affärer.

Den 15 december 1913 inlämnades bankens konkursansökan till rådhusrätten i Nykarleby. Konkursen åtföljdes givetvis av en rättegång där man försökte klarlägga i vilken utsträckning bankens styrelse och revisorer gjort sig skyldiga till försummelser och/eller direkta konkursbrott. Slutresultatet av en treårig process i olika rättsinstanser blev, att ingen dömdes trots att grov vårdslöshet i flera fall kunde påvisas. Vad revisorerna beträffar var det tydligen ofta en fråga om direkt okunnighet; de skrev under revisionsberättelser enligt direktörens

anvisningar ”så som det plägas göra”. Tilliten till Lönneström var särskilt glädjande. Det visade sig att Lönneström hade börjat plocka pengar ur bankens kassa redan sommaren 1900, dvs under bankens första verksamhetsår och dessa försvinnningar hade sedan fortsatt regelbundet. De största förlusterna uppstod dock tydligen genom att han helt enkelt inte skötte bankens penningaffärer så som han borde ha gjort; man hittade stora mängder utländska pengar, andra bankers förfallna växlar och checker etc undanstopgade i skåp, kappsäckar osv utan någon som helst ordning eller handhavande. För att dölja allt detta hade Lönneström förfalskat bankens bokföring på ett mycket grovt sätt. Allt detta var givetvis också förklaringen till hans flit, han kunde ju inte släppa in någon annan att rota i bankens affärer.

Den 15 december 1913 inlämnades bankens konkursansökan till rådhusrätten i Nykarleby. Konkursen åtföljdes givetvis av en rättegång där man försökte klarlägga i vilken utsträckning bankens styrelse och revisorer gjort sig skyldiga till försummelser och/eller direkta konkursbrott. Slutresultatet av en treårig process i olika rättsinstanser blev, att ingen dömdes trots att grov vårdslöshet i flera fall kunde påvisas. Vad revisorerna beträffar var det tydligen ofta en fråga om direkt okunnighet; de skrev under revisionsberättelser enligt direktörens anvisningar ”så som det plägas göra”. Tilliten till Lönneström var tydligen mycket stor. I styrelsen och förvaltningsrådet ingick även personer, som hade intresse av att få stora krediter från banken och som därför ville att allt skulle fortgå som vanligt.

Från rättegången rapporteras ingenting om att Lönneström skulle ha försvunnit pengar för andras räkning; han gjorde tydligen av med allt själv.

Hur mycket pengar gick då förlorade i kraschen? Lönneström hade försvunnit ca 2 miljoner mark och den totala förlusten

uppskattades till 3.2 miljoner mark, varav 0,6 miljoner utgjordes av förlorat aktiekapital. Enligt Statistikcentralens tabell över panningvärdets förändringar skulle detta i dag motsvara ca 10 miljoner Euro. Siffran kan kanske förefalla liten, men om den ställs i relation till den mängd pengar som på den tiden antagligen rörde sig på landsbygden i Nykarleby-trakten så var det säkert en mycket stor summa. Deponenterna kunde i alla fall skatta sig lyckliga, de fick tillbaka 40% av sina insatser, men alla aktieägare förlorade tydligen sitt kapital. I alla fall rubbade kraschen tilltron till bankherrar och myndighetspersoner och lamslog därigenom näringslivet och företagsamheten i Nykarlebynejden för en lång tid framöver.

Nykarleby var dock inte ensamt med sin bankskandal. I slutet av 1912 hade det avslöjats att en Nils Idman hade försvunnit över 8,6 miljoner mark vid Föreningsbanken i Tammerfors

Medlemsavgift för år 2010

Medlemsavgiften, • 4 per medlem, kan inbetalas med hjälp av bifogad bankgiroblankett till

Leväla Släktförening
567182-25946

Utomlands boende medlemmar kan betala avgiften till samma konto med användande av IBAN och SWIFT koderna, som anges på blanketten.

Om det är besvärligt för dig att betala över bank kan du även sända avgiften per brev direkt till kassören på adressen

Louise Wikblom
Gräsövägen 436
66900 Nykarleby

Styrelsen

Veteranminnen från efterkrigstiden

Hur upplevde en frontman tiden efter sin hemförlövning, efter det freden mellan Ryssland och Finland blivit verklighet?

— Vi människor är ju utrustade med något olika förmågor att tåla påfrestningar och reagera för olika sinnesstämningar. Samt se saker och ting ur olika synpunkter. Så det här är i stort sett mina egna intryck. Hoppas att det även är andra frontmän som kan känna igen sig.

— När vapnen 1944 hade tystnat och att då få veta att det äntligen blivit fred, gav en befriande känsla. Nu kunde man igen börja tänka på och planera för framtiden. Efter det nära fem år av den bästa ungdomstiden som man fått offra på krigets altare.

— I Vasa upplöstes våra enheter och vi fick lämna in vår utrustning. Våra uniformer fick vi behålla på oss som minne och att användas som arbetskläder. Dagen därpå blev det att resa till våra hemorter. Min hemort var Esse. Tåget var så gott som fullsatt med resenärer. Men nu fick vi uppleva något oväntat. Konduktören kungjorde med myndig stämma: ”Nu är det soldaterna som skall sitta. De har fått stå så många gånger, eller ligga på golvet under sina resor under alla dessa år! Obevekligt uppmanade han de civila att resa sig och ge plats åt frontmännen. Ingen av de civila vägrade. Om det också fanns en del som såg arga ut.

När jag kom till mitt barndomshem i Lappfors och oväntat trädde inför dörren, så kom min mor emot mig och sade med gråtmild röst: ”Nej, men är det Du! Kom närmare att jag får känna på Dig om det är verkligen Du som kommer hem. Hon hade så ofta tänkt på sina tre söner, som varit ute i kriget.

— Marthorna i byn anordnade en välkomstfest för de hemkomna frontmännen. Det var hemmafrontens kvinnor som hälsade sina män och söner

välkommen tillbaka till byn. Men tanken på de byns söner som vilade i krigargrav en lade en viss sordin på stämningen.

— Det rådde brist på många av livets förnödenheter, som matvaror: smör, kött och olika mjölsorter. Allt var ransonerat. Svartabörshandeln florerade. Jobbarna gjorde sig goda förtjänster. Kläder och tyger var det även brist på. En frontman kunde på sitt pass få inköpa en paletå eller kostym. Tobaken var ransonerad. Man odlade kessu, som man sedan torkade och rullade till cigaretter. Men den luktade illa och var direkt hälsofarlig.

— Ungdomsverksamheten hade legat nere under kriget, men togs nu upp på nytt. Man engagerade sig i teaterverksamhet, samt program av olika slag, och dans. Dansen hade varit förbjuden. Men nu tog man skadan igen. Det var en god terapi och hjälpte till att glömma krigets vedervärdigheter.

— Ett år efter freden år 1945 kom jag att flytta till Nykarleby. Min uppgift här var att handhava skötseln av stadens skogar och marker. Här kom jag också att lära känna många veteraner. Vi kom ibland att diskutera minnen som gått s.a.s. på djupet i ens själsliv. Att se en krigsfilm kunde väcka obehag. Likaså kunde man i sömnen få uppleva mardrömmar, som förtog en del av nattsömnen. Men med tiden hoppades man övervinna dessa obehag.

— Något som berörde en frontman illa, var den första tiden efter kriget. Då fanns det krafter som kunde uttala sig på ett kränkande sätt om frontmannens insatser: ”som att nog hade det gått att ordna på ett annat sätt, än att låta det bli krig.” Men vi veteraner vet att det var våra frontmäns sega kamp som förde till en hedersam fred och självständighet för vårt land. Det fanns ingen annan väg att gå.

— Men när Veteranförbundet bildades och därmed också våra lokala veteranföreningar runt om i vårt land kom till stånd, så fick också våra invalider och veteraner det erkännande som de var

värda. Genom föreningarnas verksamhet att samla veteranerna till gemensamma fester och resor, samt i olika former i pressen, och i egna tidsskrifter informera allmänheten om vad i verkligheten veteranernas insatser betydde för vårt lands självständighet, så har de vunnit de styrande och allmänhetens förståelse och uppskattning. En viktig sak är även uppvaktningar vid våra krigargravar.

Genom tillkomsten av våra rehabiliteringscenter i Vörå, Härmä, samt något senare Nykarleby Sjukhem, var ett stort steg framåt i vården av invalider och veteraner. Även f.d. lottor och veteranfruar kan här få sin rehabilitering.

— Som ett allmänt slutomdöme — nu 50 år efter freden — kan vi konstatera att våra veteraners förmåga och möjlighet att anpassa sig i det efterkrigstida samhället och delta i återuppbyggnaden och utvecklingen har varit tillfredsställande. Medelåldern är numera rätt hög och döden skördar i rask takt varje år en stor del av dem. Men de har fått uppleva en viss tillfredsställelse i medvetandet om att ha bidragit till att våra barn och barnbarn fått växa upp i ett fritt land. Nu senast fick vi belägg för detta vid den Nationella veterandagen i Botniahallen, där 7000 veteraner och fruar, samt f.d. lottor var samlade till fest, med vår president Ahtisaari som hedersgäst. Ett flertal talare uppträdde och veteranerna samt alla som aktivt deltog i kriget och på hemmafronten och förde kriget till ett lyckligt slut fick mottaga vackra lovord.

— Som slutkläm på denna skrivelse vill jag framföra följande uppmaning: ”Att vi nu och allt framgent under kommande dagar må minnas våra vapenbröder och systrar, officerare samt alla de som gav allt, sina liv för tro, hem och fosterland.”

Fjalar Zittra i:

NYKARLEBYNEJDENS

KRIGSVETERANER R.F historik

Finlands självständighet och aktivismen i Jeppo

Finland hörde till Ryssland under åren 1809-1917 som ett autonomt storfurstendöme. Förryskningen av Finland, det vill säga ofärdsåren, började år 1899. I Ryssland hade det redan under tiotals år förekommit många slags rörelser mot tsarmakten och extremrörelser, vilka tsarens förvaltning försökte kväsa. I Rysk-japanska kriget under åren 1904-05 led Ryssland ett förödmjukande nederlag, som dels i Ryssland men också i Finland medförde oroligheter. Rysslands krigsframgång i första världskriget under åren 1914-1918 var dålig. I Ryssland utbröt en revolution i mars 1917 som gjorde slut på tsarens makt. Efter den följde en revolution som startades av bolsjevikerna, och vars följderna på ett avgörande sätt påverkade den politiska och samhällsliga utvecklingen på 1900-talet.

Aktivism

Då det gäller förberedelserna för Finlands självständighet intar Jeppo en verklig hedersplats och framstår, åtminstone tidvis, som den viktigaste orten i vårt land.

Då första världskriget utbröt sommaren 1914, började Carl Jonathan von Essen på Kiitola fundera på hur läget borde utnyttjas. De ryska motgångarna i kriget kunde möjliggöra ett lösryckande från tsardömet.

En annan som umgicks med liknande tankar var Juho Ekola i Härmä, von Essens goda vän sedan sekelskiftets motståndsrörelse. Ekola tog tåget till Jeppo, och fick vid ankomsten till Kiitola veta, att von Essen föregående dag hade avsänt ett brev till honom och framkastat tankar på åtgärder, som syftade till Finlands självständighet.

Så började ett intensivt samarbete mellan

de två. Regelbundna möten hölls på Kiitola och dit inbjöds aktivistiskt tänkande personer från grannbyarna. Härigenom utvecklades ett unikt samarbete mellan språkgrupperna.

Man hade diskuterat och planerat en hel del, då man fick höra om jägarrörelsens uppkomst. Sedan den tagit form, kom Kiitola att bli central för självständighetsrörelsen. Essen kan betraktas som jägarrörelsens överbefälhavare i landskapet, och mötena i hans hem motsvarade generalstabsmöten.

Han knöt kontakter med ledningen i Helsingfors, med aktivistgrupper i Stockholm, och han besökte Lockstädter Lager. Tre av hans söner anslöt sig till jägarbataljonen, två hade fått militär utbildning i den gamla finska militären.

Hans viktigaste insats kom att bli etappverksamheten, alla dessa hemliga vägar från Finland, som sammanstrålade i Umeå, och som anlätades av omkring 350 blivande jägare.

Under sommaren 1916 kom den ryska aktiviteten att öka. Mindre sammanstötningar förekom, ett antal häktningar likaså. I slutet av juli månad stod det klart för von Essen, att det bara var en tidsfråga, innan turen var kommen till honom.

Tillsammans med sin son Carl Didrik, som på grund av sjukdom tagit avsked från jägarbataljonen, gav han sig iväg den 27 juli. Flyktvägen gick över Kvevlax och Replot, och det var efter kurragömmalekar med ryssarna man anlände till Umeå.

Fabriksverksamheten på Kiitola yllespinneri övertogs nu av sonen Jürgen, som också kom att ha ansvaret för fortsatt aktivistverksamhet. Stöd och hjälp hade han av brodern Wilhelm, som var bankdirektör i Jakobstad, men som ofta besökte Kiitola.

Det gjorde också gendarmerna. Vid deras första besök var inga män anträffbara.

Ryssarna fick följaktligen återvända med oförrättat ärende.

Ett besök den 31 augusti blev mera händelserikt. Gendarmerna leddes av ryttmästare Sjatkovskij, som var stationerad i Jakobstad. Såväl Jürgen som Wilhelm var på plats och togs i ingående förhör. Ryssarna tycktes vid det laget veta, att medlemmar av familjen hade anslutit sig till jägarbataljonen. Bröderna von Essen vägrade underteckna förhørsprotokollet. Det gjorde också ett par arbetare, som gendarmerna hämtat från fabriken för att bevittna det. För sin vägran dömdes dessa två, Matts Ström och Jaakko Kuoppala, till en månads fängelse.

Den 10 september 1916 var en söndag. Wilhelm von Essen och hans hustru befann sig på Kiitola. Där fanns även aktivisten Johannes Björkman från Kvevlax. Man skulle dra upp riktlinjerna för fortsatta aktiviteter.

En beväpnad gendarmstyrka anlände från Jakobstad. Försöken att alarmera Kiitola misslyckades. Ryssarna observerades först då de var några tiotal meter från huset. Björkman och Wilhelm von Essen hoppade ut genom ett fönster och lyckades komma undan. Jürgen blev av någon anledning försenad, och då han äntligen var ute på gården, hade ryssarna hunnit fram. Ett skott avlossades mot honom och sårade honom, men han fortsatte springande ännu ett stycke. Två skott till sårade honom dödligt.

Allt tyder på att det i främsta rummet var Wilhelm von Essen som gendarmerna sökte få tag på. De trodde också till en början, att det var honom de hade skjutit. Han kunde efter detta inte stanna kvar i landet. Via Vassor och Replot sökte han sig till Umeå, dit han anlände den 16 september.

Jürgen von Essens död innebar slutet för jeppeotappen och var en stor förlust för aktivismen i Österbotten.

Ur boken:

Nils-Erik Nykvist: Stenarna talar

Bärs-släkten, del 2

Den första delen av utredningen om Bärs släkten utkom 1989 och börjar med Susanna Gustavsdotter Storbärs, gift med Anders Gabrielsson Annala. (tab K 1). Makarna fick nio barn, av vilka Pär-Erik samlat in uppgifter om sönerna Gustav, Johan och Anders. Av de övriga dog Catharina, Elisabeth, Gabriel, Jakob som barn.. Maria och Anna är helt outredda.. Enligt Doris Mäenpää (tab K 1468) torde dock yngsta dottern Anna finnas med i tab 9 i en släktutredning från 1913 Genealogia Gustavi Jacobi gjord av Einar W. Juvelius. Den som är intresserad kan försöka låna facsimilet från år 1977.

Utredd i Bärsboken del 1, tab K2 finns sonen Johan, gift med Margareta Davidsdotter Levälä . Makarna fick 15 barn av vilka sex dog som små. De tre äldsta Davids, Mathias, Anders ättlingar finns utredda i denna bok, med undantag av Anders yngsta dotter Cajsa som i tab K 529 har nummer K 1370. Boken slutar dock med tab 1369. Varför inte Cajsas ättlingar kom med i boken känner jag inte till.

Nu kommer således Bärsboken del 2 att börja med Cajsa och hennes ättlingar. Sen följer Johans (K2) övriga barn Karin, Johannes (barnlös), Gustav, Isak, Jakob, Susanna och Anna. Pär-Erik hade hunnit renskriva Cajsas ättlingar, c:a 400 tabeller och Karins ättlingar, drygt 100 tabeller, och sätta in dem på sin dator. De övriga barnens uppgifter fanns samlade i mappar. Dessa handskrivna dokument har jag nu äntligen fått renskrivna och insatta i ett datorprogram, sammanlagt omkring 1000 tabeller. Även sönerna från K 1 Gustav och Anders finns renskrivna med omkring 1000 tabeller.

Bärsbokens andra del kommer alltså att innehålla uppgifter om ättlingarna till Susanna och Anders (K1) söner Gustav och Johannes samt om de av Johans

ättlingar som inte redan ingick i Del 1. *Se diagrammet på nästa sida.*

De flesta av dessa uppgifter är insamlade under 1990 talet, och en hel del har hänt sedan dess. Många har ju säkert dött under de senaste 20 åren och många har gift sig och fått barn. Uppgifterna behöver alltså kontrolleras och uppdateras förrän de publiceras.

År 1999 utkom den nya personuppgiftslagen som i § 8 säger att personuppgifterna får behandlas endast med den registrerades entydiga samtycke. I praktiken betyder detta att alla levande släktmedlemmar måste ge sitt tillstånd till att deras uppgifter får tas med i släktboken. Därför måste vi skicka ut förfrågningar till alla levande vars uppgifter finns med i Pär-Eriks material. Med blanketten de returnerar får vi då samtidigt uppgifterna rättade och hoppeligen kompletterade.

Med dagens moderna teknik är det ganska enkelt att hitta adresser på www.eniro.fi och ännu enklare är det att söka i Sverige. Man kan söka på www.birthday.se och får då förutom adressen även födelsedatum och vet med säkerhet att det är rätt person. Personer som ej hittas här hittas med största sannolikhet på CD-skivan Sveriges dödbok 1947-2006. Knepigare är det med emigrantättlingarna i USA och Canada. Där finns nog också telefonkataloger online, men de är osäkra eller så flyttar folk ofta eller skiljer sig. Detta leder till att många brev kommer i retur med texten adressaten okänd, trots att det verkar som om rätt person hittats. Jag har även använt mig av diskussionsforumet <http://finlander.genealogia.fi>, där finns hjälpsamma människor.

Alla ni som väntar på Bärs-släkten del 2, får ännu ha tålamod en tid. Insamlandet av adressuppgifter har påbörjats, sen skall förfrågningarna skickas ut och de nya uppgifter inskrivas. Jag hoppas att släktens medlemmar ej dröjer alltför länge

med sina svar. Jag önskar att allt kunde vara insamlat och renskrivet före året är slut. Alla Bärs-uppgifter som skickas till

bars.slakten@gmail.com antar vi som ert godkännande för publicering
Christina Nordback

En sammanfattning av utredningen om Bärs-släkten.

Som bäst pågår en utredning av Bärs-grenen av Levälä släkten. Utredningen, som delvis omfattar gammalt material som Pär-Erik Levlin samlat in och dels nytt material, görs av Christina Nordback i Hangö. Tanken är att utredningen, när den väl blir klar, skall ges ut som en ny bok i Släktföreningens serie.

Här finns en sammanfattning över vad som redan gjorts och vad som ännu behöver göras för att få ett fullständig material. Som vi kan se av tabellen finns det ännu en hel del grenar som behöver utredas. Eftersom de går tillbaka till mitten av 1700-talet har det ju tillkommit några generationer. Därför är allas medverkan mycket behövlig.

Susanna Gustavsdotter Storbärs 1721-1802, gift med Anders Gabrielsson Annala

1.Gustav Andersson Storbärs 1742-1804

(gift med Lisa Andersdr. Rindastekas)

1.Anders Gustavsson Storbärs 1770-1810 (Lillas) **171 tabeller**

2.Susanna Gustavsdotter Storbärs 1770- **outredd**

3.Maria Gustavsdotter Storbärs 1773-1773

4.Catharina (Carin) Gustavsdotter Storbärs 1774-1774

5.Johan Gustavsson Storbärs 1775-1775

6.Gustav Gustavsson Storbärs 1776- **outredd**

7.Isak Gustavsson Storbärs 1777-1778

8.Mattias Guastavsson Storbärs 1780-1780

9.Gabriel Gustavsson Storbärs 1781- **3 tabeller**

10.Carl Gustavsson Storbärs 1784-1784

11.Jakob Gustavsson Storbärs 1787-1788

12.Isak Gustavsson Storbärs 1789- **outredd**

2.Catharina Andersdotter Storbärs 1744-1745

3.Maria Andersdotter Storbärs 1746- **outredd**

4.Elisabeth Andersdotter Storbärs 1747-1748

5.Johan Andersson Storbärs 1749-1816 (gift med Margareta Davidsdr. Levälä)

1.David Johansson Storbärs 1771-1853

2.Mathias Johansson Storbärs 1773-1839

3.Anders Johansson Storbärs 1774-1850 Cajsas tab 1370 **420 tabeller**

4.Maria Johansdotter Storbärs 1776-1778

5.Catharina (Carin) Johansdotter Storbärs 1777- **135 tabeller**

6.Johannes Johansson Storbärs 1779-1855 Inga barn

7.Gustav Johansson Storbärs 1780-1834 (Knock) **28 tabeller**

8.Jakob Johansson Storbärs 1782-1783

9. Henrik Johansson Storbärs 1783-1786
 10. Isak Johansson Storbärs (Lillhögväg) 1785-1852 **40 tabeller**
 11. Erik Johansson Storbärs 1786-1786
 12. Jakob Johansson Storbärs (Knock) 1787-1859 **229 tabeller**
 13. Susanna Johansdotter Storbärs 1789-1840 (Draka) **577 tabeller**
 14. Anna Johansdotter Storbärs 1792-1866 (Draka) **96 tabeller**
 15. Maria Johansdotter Storbärs 1794-1794
6. Anders Andersson Storbärs 1754-1809 (gift 1) med Maria Mattsdr. Löf (2) med Susanna Mattsdr. Bjon)
1. Maria Andersdotter Lillbärs 1784-1842 (Rundt) 230 tabeller0
 2. Anna Andersdotter Lillbärs 1786-1866 (Lussi) 360 tabeller
 3. Gustav Andersson Lillbärs 1790-1842 (Lillas) 175 tabeller
 4. Anders Andersson Lillbärs 1792-1793
 5. Catharina (Cajsa) Andersdotter Lillbärs 1794-1808
 6. Matts Andersson Lillbärs 1796-1838 76 tabeller
 7. Susanna Andersdotter Lillbärs 1799-1875 (Draka) 39 tabeller
 8. Johannes Andersson Lillbärs 1801-1803
 9. Anders Andersson Lillbärs 1803-1804
 10. Lisa Andersdotter Lillbärs 1806- outredd
7. Gabriel Andersson Storbärs 1760-1760
8. Jakob Andersson Storbärs 1761-1761
9. Anna Andersson Storbärs 1764- **outredd**

Uudet jäsenet

Jos et vielä ole Levälän Sukuseuran jäsen pääset helposti mukaan ilmoittamalla nimesi ja osoitteesi Christer Levlinille, kts yllä, ja maksamalla jäsenmaksun yhdistyksen yllämainitulle tilille.

Nya medlemmar

Om du ännu inte är medlem i Levälä släktförening kann du enkelt bli det genom att sända in dina adressuppgifter till Christer Levlin, se sid 4, och betala in medlemsavgiften på ovannämnda konto.

Jäsenmaksu vuodelta 2010

Jäsenmaksun • 4 voi maksaa oheisella tilinsiirtolomakkeella tilille

Levälan Sukuseura

567182-25946

Ulkomailla asuvat jäsenet voivat suorittaa maksun samalle tilille käyttämällä lomakkeeseen merkittyjä IBAN ja SWIFT tunnuksia.

Mikäli sinun on hankalaa maksaa pankin kautta voit myös lähettää maksun kirjeitse suoraan rahastonhoitajalle

Louise Wikblom
Gråsövägen 436
66900 Nykarleby

Hallitus

VERKSAMHETSBERÄTTELSE FÖR ÅR 2009

Släktföreningens styrelse för år 2009 har bestått av följande personer:

Jan-Erik Levlin ordförande

Ann-Mari Andersson

Leo Hedenstam

Tuomo Härkönen

Alf Julin

Leif Kronqvist

Christer Levlin sekreterare

Henrik Romar

Louis Wikblom kassör

Börje Sandberg

Henrik Romar har sedan 1996 fungerat som huvudredaktör för föreningens medlemsblad.

Föreningens årsmöte hölls i Byahemmet i Ytterjeppo 26.4.2009. Av de styrelsemedlemmar, som stod i tur att avgå omvaldes styrelseordföranden Jan-Erik Levlin. Likaså omvaldes ledamöterna Christer Levlin, Leif Kronqvist och Tuomo Härkönen. Årsavgiften för år 2010 fastslogs till fyra Euro (•4), i Sverige trettiofem kronor (SEK 35), samt på annat håll i världen USD 5.

Sedan år 2006 har föreningen uppehållit en hemsida med adressen

Årsmöte

Levälä Släktförenings ordinarie årsmöte hålls på Byahemmet i Ytterjeppo lördagen den 8 maj 2010 kl 13.00. Vid mötet behandlas de ärenden som nämnts i § 15 i föreningens stadgar.

www.levala.org. Arbetet med att bygga upp sidan har gjorts av Henrik Romar, som också fortsättningsvis underhåller den. Översättning av sidan till finska har utförts av Tuomo Härkönen.

Föreningens medlemsavgift har erlagts av ca 440 medlemmar, dvs ungefär samma antal som under de senaste åren. Föreningens ekonomi kan vid utgången av 2009 beskrivas på följande sätt:

Intäkter

- medlemsavgifter 1757 •
- försäljning av släktböcker 168 •
- räntor 17 •

Utgifter

- 2486 •
- Underskott under 2009 544 •
- Banktillgångar 31.12.2009 4638 •

Föreningen disponerar alltså vid utgången av år 2009 ett kapital på c. 4638 •

Styrelsen

Adressförändringar

Adressförändringar kan sändas till föreningens sekreterare under adress:

Christer Levlin

Fullmånen 1 A 8

02210ESBO

Eller per e-post

christer.levlin@jippii.fi

OBS! Eventuella meddelanden som skrivs in på bangiroblanketten när INTE mottagaren.

VUOSIKERTOMUS VUODELTA 2009

Levälän Sukuseuran hallituksen ovat vuonna 2009 muodostaneet seuraavat henkilöt:

Jan-Erik Levlin puheenjohtaja

Ann-Mari Andersson

Leo Hedenstam

Tuomo Härkönen

Alf Julin

Leif Kronqvist

Christer Levlin sihteeri

Henrik Romar

Louis Wikblom rahastonhoitaja

Börje Sandberg

Henrik Romar on vuodesta 1996 lähtien hoitanut seuran jäsenlehden päätoimittajan tehtäviä.

Seuran vuosikokous pidettiin Ytterjepon Byahemmetilla 10.05.2008. Kokouksessa valittiin uudellen erovuorossa ollut hallituksen puheenjohtaja Jan-Erik Levlin sekä hallituksen jäsenistä. Christer Levlin, Leif Kronqvist ja Tuomo Härkönen. Vuoden 2009 jäsenmaksuksi kokous määräsi neljä Euroa (•4), Ruotsissa kolmekymmentäviisi kruunua (SEK 35) ja muualla maailmassa USD 5.

Vuodesta 2006 seura on ylläpitänyt kotisivuston, jonka osoite on

Vuosikokous

Levälän Sukuseuran varsinainen vuosikokous pidetään Ytterjepon kylän Byahemmetillä lauantaina toukokuun 8. päivänä 2010 klo 13.00. Kokouksessa käsitellään seuran sääntöjen 15 §:ssä mainitut asiat.

www.levala.org.

Sivuston rakentamistyön on tehnyt Henrik Romar, joka myös jatkaa sivujen ylläpitoa. Tuomo Härkönen on kääntänyt sivut suomeksi.

Seuran jäsenmaksun on maksanut n. 440 jäsentä eli suunnilleen yhtä monta kuin viime vuonna. Tämän perusteella seuran talous näyttää vuoden 2009 päättyessä seuraavanlaiselta:

Tulot

- jäsenmaksut	1757 •
- sukukirjojen myynti	168 •
- korkoja	17 •

Menot

	2486 •
Vuoden 2009 alijäämä	544 •
Pankkisaldot 31.12.2009	4638 •

OSOITTEENMUUTOKSET

Osoitteenmuutokset voi lähettää seuran sihteerille osoitteella:

Christer Levlin

Täysikuu 1 A 8

02210 ESPOO

Tai sähköpostilla

christer.levlin@jippii.fi

HUOM! Mahdollisesti pankkisiirtoon laittamanne iloitukset **eivät** saavuta vastaanottajaa.